

[Gerda Møller.]

hed, klarhed og arbejdsro, og at der også er en rimelig ensartethed i undervisningen fra skole til skole. Den nye lov giver os ingen af delene. Tværtimod får vi nu en lov, der giver mulighed for, at man på lokalt plan kan køre hver sin skole, og som lister enhedsskolen ind ad bagdøren.

Skolen får lov til at udvikle sig — det hørte vi også her — siger tilhængerne af denne decentralisering af den danske folkeskole. Men til hvad? Til en skole, hvor man helst ikke må dele eleverne, fordi man ikke vil lave sociale skel, og fordi der endelig ikke må tages hensyn til, at børn nu engang er født med forskellige anlæg og evner. Og til en skole, hvor man heller ikke må stille eksamenskrav til eleverne, fordi alt for mange falder på halen for trivselspædagogernes teorier. Forældreflertallets ønsker tager man derimod intet hensyn til.

Det krav, vi mener der må stilles til folkeskolen, er klart udtrykt i den nugældende formålsparagraf, som vi ønsker bevaret og efterlevet. Den siger ganske enkelt: folkeskolens formål er at fremme og udvikle børnenes anlæg og evner, at styrke deres karakter og give dem nyttige kundskaber samt: kristendomsundervisningen i folkeskolen skal være i overensstemmelse med folkekirkens evangelisk-lutherske lære. Vi har stillet ændringsforslag i overensstemmelse hermed, fordi vi finder den nu foreslåede formulering for lang, for ubestemt, og fordi vi er utilfredse med, at bestemmelsen om kristendomsundervisningen er udeladt.

Det konservative folkeparti kan ikke stemme for lovforslaget. Det skyldes flere forhold. For det første: vi er modstandere af enhedsskolen såvel som af den udelte skole. For det andet: vi er også modstandere af at lægge spørgsmålet om niveaudeling ud til lokal afgørelse. For det tredje: vi ønsker den afsluttende eksamen bevaret. For det fjerde: vi ønsker ikke karaktergivningen svækket, og for det femte finder vi ikke, at vore ønsker med hensyn til at styrke fagene dansk, historie og kristendomskundskab er tilstrækkeligt tilgodeset.

I princippet skal eleverne nu holdes sammen igennem 9 klasser. Man ønsker en skole uden sociale tabere, siger man, og undervisningsministeren siger i forskellige udtalelser, at vi ikke skal båse eleverne op. Ja men be-

kymrer det da slet ikke ministeren og forligstilhængerne, at de erfaringer, vi har med den udelte skole, med de sammenholdte klasser på sjette og syvende klassestrin, som 1958-loven lukkede op for, jo ikke hindrer nogen deling, tværtimod skabte man en ny og efter manges mening meget mere uheldig deling af børnene, nemlig en deling af de elever, der klarede sig, og de elever, der havde et meget betragteligt behov for støtteforanstaltninger. Ikke mindre end 14 pct. af eleverne måtte henvises til specialundervisning af forskellig art og omfang, og er der noget, der sætter skel, så er det at blive henvist til specialundervisning, fordi man ikke kan klare sig. Dem, man altså tror man hjælper: de svage, de usikre, de sent modne, de ikke-bogligt begavede, dem med dårlig eller ingen støtte hjemmefra, dem lader man i stikken med det lovforslag, vi nu har. De bliver sociale tabere i en dårlig skole.

Hvis man skal klare en 9-årig enhedsskole, må der være penge til rådighed for vejledning af og støtteforanstaltninger for eleverne. Der må være penge til de nødvendige planlægnings- og konferencetimer for lærerne, og der må være mulighed for undervisningsdifferentiering i alle fag og på alle klassestrin. Men ingen af delene magter vi i dag, hverken økonomisk eller pædagogisk. Udtalelser fra skolefolk med erfaringer på dette område afviser jo også med indignation at generalisere samlæsningen, når der ikke er garanti for, at den kan køres under de gode kommunale vilkår, der mange steder blev givet den af de lokale instanser, netop fordi det drejede sig om forsøg.

Som jeg sagde det under førstebehandlingen, er vi tilhængere af, at det er forældrene, der bestemmer skolens holdning og indhold. Men samtidig må forældrene have en garanti for, at lige meget hvor i landet de bor, skal deres børn i den offentlige skole kunne få en undervisning på et rimeligt, ensartet kvalitetsniveau, nogenlunde ens arbejdsvilkår og bedømmelse af deres arbejde. Den garanti mener vi ikke at forældrene får, når man nu kan vælge imellem delt og udelte skole i enkelte fag og enkelte klasser rundt omkring i landet. Vi går ind for, at denne beslutning skal træffes centralt, altså af folketinget, og ikke lokalt, fordi der her er tale om noget afgørende principielt.

Det konservative folkeparti er også util-